

[Søren Andersen.]

glæde, der er at hente ved at komme til at sidde med hænderne i skødet — hvis man kan bruge et sådant billedsprog —, som man undertiden kan høre enkelte udtale deres glæde ved at se hen til, den er nu engang ikke stor, og det er også de aller-, allerfærreste af de ældre, som ikke forstår, at det ikke er så morsomt at føle sig sat udenfor. De sunde forhold, man i almindelighed lever under i vor tid, giver også grundlag for at virke længere, og når man så samtidig erindrer sig den store stigning i alders- og invaliderentydernes antal, der allerede nu foreligger, og som i de kommende år vil blive endnu større, må man tænke på, om ikke den dag kommer, da det vil være på sin plads, da det vil være rigtigt at forhøje grænsen for at få aldersrente til 67 år, naturligvis med bibeholdelse af de nuværende muligheder for dispensation, når kommunerne anbefaler en sådan. Der er jo ingen mening i, og det er til liden fornøjelse, at vi har udsigt til i al almindelighed at holde os sunde og raske noget længere end tidligere, hvis vi ikke også samtidig bliver i stand til at virke længere.

Jeg har som sagt følt trang til at nævne disse småting — ja, små er de jo ikke, tværtimod — i forbindelse med behandlingen af nærværende lovforslag, idet jeg dog tillige giver tilsagn om en ikke alene velvillig, men også, som det blev nævnt fra anden side, hurtig behandling. Men jeg håber samtidig også, at der indenfor en overskuelig fremtid vil være mulighed for en virkelig fornuftig løsning af de store problemer, der står i forbindelse med vore ældre medborgere.

Thestrup: Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag.

Ved lov nr. 484 af 14. december 1951 gennemførte vi jo den ordning, at alders- og invaliderenten blev genstand for en halvårlig pristalsregulering i stedet for en årlig. Dermed er man vel nået så langt med selve reguleringen i forhold til grundbeløbet, som det er muligt, idet man vistnok må være enig med den højtærede arbejds- og socialminister i, at det ikke vil være praktisk at have en lovbunden pristalsregulering med kortere intervaller end et halvt år. Men selvom selve reguleringen er så god, som den kan blive, må jeg, ligesom den højtærede minister har gjort det, erkende, at

alders- og invaliderentemodtagernes kår er vanskelige, idet de hører til den gruppe af medborgere, der gennemsnitlig har de mindste indtægter. Derfor finder vi det rimeligt overfor rentemodtagerne at yde det foreslåede tillæg, og da vi samtidig finder det forsvarligt overfor den offentlige økonomi, kan jeg som sagt på mit partis vegne anbefale forslaget.

Svend Jørgensen: Det foreliggende forslag om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagerne — i lighed med hvad der nu har været almindeligt i en årrække — kommer jo ikke som nogen overraskelse, undtagen måske for kommunerne, som næppe efter gennemførelsen af den halvårlige regulering af renten havde tænkt sig, at man også ville komme ud for fortsættelse af eengangstillægget.

Derimod var det unægtelig en overraskelse, at den højtærede arbejds- og socialminister i sin fremsættelsestale ikke kunne fremsætte nogen egentlig begrundelse for dette nu flere gange bebudede lovforslag udover de økonomiske forholds lidet afklarede karakter og den velvilje, som alders- og invaliderentemodtagerne altid har kunnet regne med fra lovgivningsmagts side. Ja, den højtærede minister var endda ved at mene, at der ikke kan anføres noget egentligt argument for en væsentlig stigning i alders- og invaliderenten, når man henser til, at rentemodtagerne siden 1. april 1938 har opnået en væsentlig større indtægtsstigning end arbejderne og de lavest lønnede tjenestemænd. Dette kan naturligvis ikke benægtes, men jeg må dog have lov til i denne forbindelse at fremhæve, at man må erindre sig, at baggrunden herfor er den omstændighed, at renten i 1930'erne under indtrykket af den øgede depression var meget lav, at egentlige forbedringer først er blevet gennemført i de senere år, og at renten fortsat er et yderst beskedent beløb, ikke mindst når man henser til det, som stadigvæk har været et særkende i dansk aldersrentelovgivning og forøvrigt også i invaliderentelovgivningen, nemlig at renten bør være tilstrækkelig til, at modtageren skulle kunne klare sig med den uden nogen anden hjælp. Udfra den betragtning er der baggrund nok for at fremsætte dette forslag om et eengangstillæg, og det skal da heller ikke mangle på tilslutning dertil fra mit partis side.